

מ"ת 42585/08 - מדינת ישראל נגד נור אבו אלקיעאן (עוצר)- ב עצמו

בית משפט השלום בבאר שבע
מ"ת 42585 מדינת ישראל נ' אבו אלקיעאן (עוצר)
לפני כבוד השופט אמיר דורון
הمحكمة מדינת ישראל
ע"י המתמחה יאיר מלכה
נגד
נור אבו אלקיעאן (עוצר)-ב עצמו
ע"י ב"כ עזה"ד אבו אלקיעאן
המשיב

החלטה

בקשה למעצר עד תום ההליכים.

קיימת מחלוקת ראייתית, ומשכך גם קיימת מחלוקת באשר לעילת המעצר.

על הפרק, בחינת השאלה: האם קיימים מתחווה ראייתי לכוארי להוכחת האישומים נגד המשיב, ובאם קיימים האם יש להורות על שחרור המשיב לחילופת מעצר, נוכחות פרוכות נתונות בריאות ומשיקולים נוספים.

רקע

1. נגד המשיב, הוגש ביום 20.8.17 כתוב אישום בת.פ. 42601-08-17 (**התיק העיקרי**) המיחס לו עבירות של הסעת תושב זר השווה שלא כדין ונήיגה בזמן פסילה.

על פי עובדות כתוב האישום, ביום 17.8.17, הסיע הנאשם, תמורה תגמול כספי, שלושה תושבי שטחים (שפרטיהם מופיעים בכתב האישום) מהישוב שלום למיחס דהراه, כאשר ברשותם אישורי כניסה או שהייה בישראל כדין. המשיב נעזר בסמוך לצומת חטיבת הנגב.

עוד נטען, כי ביום 5.7.17, הוותה על המשיב פסילת רישיון נהיגה במשך 6 חודשים בבית משפט השלום ברמליה. משכך, את המיחס לו בכתב האישום, ביצע בעת שהיה בפסילת רישיון נהיגה.

2. נוכח בקשה המשפט לעדות מוקדמת שהתקבלה, העידו שני עדי המשפט - תושבי השטחים - בעדות מוקדמת בפני מوطב זה ביום 30.8.17 (**העדות המוקדמת**). עדים אלו, הם שניים מתושבי השטחים שנתפסו ברכב המשיב (**העדים**), ובಗינם מייחסת לו עבירה הסעת תושב זר השווה שלא כדין.

3. העדות המוקדמת, נשמעה עובר לקיום הדיון בתיק שבכותרת ביום 30.8.17, ומכאן שכלל טיעוני הצדדים, משלבים בתוכם התיחסות לעדות זו ומשמעותה.

תמצית טיעוני הצדדים:

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

4. באשר לראיות הקיימות נגד המשיב, ציינה ב"כ המבוקשת כי קיים דו"ח פועלה של שוטר בשם אטיאס מיום 17.8.17 (השוטר אטיאס), והפנתה להודעות העדים במשטרת, ביחד עם העדות שלהם בבית המשפט, טוענה כי לכל הפלחות מדבר בעצמת עיניהם של המשיב בויחס לזהות הנוסעים כאשר לא בדק מי נסע עימנו ברכב ולאן פניו מועדות. עוד הפנתה לדוחות העימות (שלא הוגש).

בטיעוניה אללו, עטרה ב"כ המבוקשת כי בית המשפט יעדיף את הודעות העדים במשטרת לפני עדותם בבית המשפט (ביום 3.9.17 ביקשה המבוקשת לחזור בה מבקשת זו).

באשר לעילת המעצר - לשיטת המבוקשת, מדובר בשופט רצדיויסט, שהדין לא מרთיע אותו. שכן, מדובר במני שrank ביום 5.7.17 נדון לעונש של מאסר בעבודות שירות בגין הסעת שב"חים, אליו צירף עוד תיק של הסעת תושב זר. מבחינת המבוקשת, העובדה כי המשיב ביצע את העבירות המיחסות לו כתע, בעודו אמר לבצע העונש של מאסר בעבודות שירות, מלמד על העדר מORA כלל.

עטרה להורתה המשיב במעצר כשתענה כי בויחס לבקשתו לשחרור המשיב לחlopת מעצר, הרוי שמדובר בערב שאינו אמין והצעתו לשומר על המשיב 7/24 תלושה מהמציאות.

באשר לטענה בדבר נהייה בפסילה - הפנתה לרע"פ 9237/99 בו נקבע כי מועד הפסילה חל ממתן החלטת בית המשפט, אך חישוב פרק הזמן לסיומה, חל ממועד הפקדת רישיון נהיגת המשיב בבית המשפט, ובכל מקרה גרסת המשיב לעניין זה, שהבין כי הפסילה מתחילה ממועד הפקדת הרישיון בלבד, אינה סבירה ויש לדוחתה.

5. מנגד, ולענין הראיות - ציין ב"כ המשיב כי אין מחלוקת שהעדים הינם תושבי השטחים, אך מילא נכון זה איינו מכירע או חשוב כתע, שכן המבוקשת לא הוכיחה כי המשיב ידע, או היה עליו לדעת שמדובר בתושבי שטחים, זאת נוכח העובדה שאספה מקום שאין בצד למחסום, והעדים לא מסרו לו כי הם תושבי שטחים או ביקשו להגעה למחסום.

ציין כי אין חובה חוקית לברר זהות העולה לרכב, כל עוד אין חשד ממשי כי מדובר בשוהה בלתי חוקי. בנסיבות המתוארכות בחומר החקירה ובעדות המוקדמת, לא היה על המשיב לעשות כן. באשר לאמירה של המשיב לשוטר אטיאס כפי שנרשמה בדו"ח הפעולה האמור, הרוי שאמירה זו, נאמרה לשוטר לאחר שנעצר, ולאחר שהנוסעים הציגו לשוטר את תעוזות הזהות המעידות כי הם תושבי השטחים.

ኖכח חולשת הראיות, עתר לחlopת מעצר בדמות מעצר בית בפיקוח אחיו (שנחקר בבית המשפט), חlopsה היכולה להשיג מטרת המעצר. לדבריו, ניתן לסמוך על המשיב זאת לאחר שהוכיח עצמו כאשר היה בעבר נתון במעצר בית בפיקוח אחיו במשך כמעט שנה.

לענין הפסילה, אמר כי המשיב סבר שהוא לא נמצא בפסילה מאחר והפסילה תקופה מיום הפקדת הרישיון ואילו המשיב לא הפקידו, וכי ניסוח החלטת בית המשפט שקבע הפסילה, לוכה בחסר, והספק עומד לטובת המשיב בנסיבות אלו.

דין והכרעה

התשתית הראיתית:

עמוד 2

6. העדות המוקדמת:

במסגרת עדות זו, העידו שני עדים; האחד מר חמזה רזיקת (חמצה) וכן מר האני ארזיקאן (האני), שנתפסו ברכב המשיב בעת שנעצר על ידי המשטרה.

בעודתו, מסר חמזה כי אינו מזהה את המשיב כמי שנרג ברכב. ציין כי היה בשגב שלום, הילך לתחנה, עלה לרכב ואמר לנגה שהוא רוצה להגיע לתחנת חורה (עמ' 3 ש' 11-12 וכן עמ' 4 ש' 18). הגם שביתו בחברון ביקש מהמשיב שייקחו לחורה כי רצה להגיע ממש למעבר. המשיב לא שאל מי הוא ומהין הוא (עמ' 3 ש' 25 ועוד).
וילך).

בשלב זה בעדות חמזה, עתרה ב"כ המבוקשת להזכיר עליו בעל עד עוין, אך בקשה זו נדחתה על ידי בית המשפט נוכח העדר שינוי מהותי בין ההודעה במשפטה של העד לבין עדותו בבית המשפט. עם זאת, קיבלה המבוקשת אפשרות לרענן זיכרון חמזה ביחס לעימות שבוצע מול המשיב.

חמצה שב וטען, מספר פעמים בחקירהו, כי ביקש מהמשיב לקחתו לחורה. (עמ' 5 ש' 21 וילך). כאשר נשאל מה המרחק שבין חורה לבין המchosום, לא ידע להשיב על השאלה. כאשר עומת שוב בנקודה זו, ונשאל על איזה מchosום הוא מדובר, ציין כי מדובר במחסום שהולך לדירה (עמ' 6 ש' 7), ואף הוסיף כי ביקש שייקחוו לתחנה הצמודה למchosום דירה, אך הכחיש כי התכוון להגיע עם המשיב עד למchosום (עמ' 6 ש' 12 וילך).
עוד ציין כי התכחנה והmachsom לא "אחד ליד השני" אבל לא רחוקים.

עדות האני - האני הכחיש כי חתם על ההודעה והעימות שלו במשטרת. טען כי אינו זוכר מתי נתפס. כאשר נשאל היכן נתפס, ענה כי נתפס ליד הרמזור בשגב שלום, ולא ידע לבדוק להסביר איזה (עמ' 8 ש' 1-22).

עוד הוסיף כי לא מכיר את מי שנרג ברכב ולא ראה אותו כי היה לילה ולא אמר לנגה מהין הוא (עמ' 8 ש' 30 וילך). ציין כי במהלך הנסיעה לא שוחח עם הנהג, ולא אמר לו להיכן מבקש הוא להגיע (עמ' 9 ש' 1 וילך). לא שילם לנגה והנהג לא ביקש מהם מסמכים ולא שאל דבר (עמ' 9 ש' 29 וילך). הנהג לא ידע שהם מחברון, והם לא אמרו לו דבר.

7. **דו"ח הפעולה של השוטר אטיאס** - בדוח מיום 17.8.17 בשעה 20:25, רשם אטיאס כי הבחן ברכב בו 4 בני מיעוטים ונגה. משחחין הנהג כי הוא חושד בצעירים עשה תנוועות שמהם התרשם כי מתכוון הוא לבסוף. משכך, הורה לו לעצור את רכבו ולד้อมם מנוועו. ביקש תעודות זהות של הנוסעים, ואלו הציגו לו תעודות זהות ירוקות. איזי הנהג ענה במקומם ואמר שיש להם אישורים והם הבנים של הנושא ישיב לצידיו, ושוב התרשם כי הנהג משנה מצב רוחו ונראה לחוץ. ציין את שמות הנוסעים שנתפסו ברכב אך לא ציין את שמו של הנהג.

8. **הודעות המשיב במשטרת** - הודעת המשיב במשטרת מיום 18.8.17 (שעה 00:04): ציין כי אסף הנוסעים מצומת שבב שלום, והם ביקשו להגיע לצומת שוקת. לא ידע מהין הם ולא שאלם. טען כי לא נאמר לו לאן הם צריכים להגיע. כאשר נתקבקש להסביר מעשיו בשגב שלום, אמר כי היה אצל חברים, אבל סירב לנקיוב בהם. טען כי לו ידע שהםם שוויים בלתי חוקיים, לא היה מעלם על רכבו. לא מכיר את מי שנתפס ברכבו והם לא מכירם אותו. כאשר נשאל האם לא שם לב שהנוסעים שביקשו לנסוע עימם לובשים

בגדים מילוקלים מעובדות בניה וכי המבטא שלהם אינו ישראלי או בדווי, אמר כי הסיע בעבר שוהים בלתי חוקיים, ומazard שנספט לא "העמים" אף אחד כזה. לא זהה המבטא ולא דרש כלום.

הודעת המשיב מיום 18.8.17 (שעה 02:17): ביחס לסוגית הנהיגה בפסילה - אמר כי סבר שرك אחורי שמפקיד את רישון הנהיגה שלו, נכנסת פסילתו לתוקף.

9. **הערכת העדויות ושאלת -**

א. **עדות העדים** - אלו הצהירו בבית המשפט כי לא עדכנו המשיב ביחס למקום מגוריهم, ולא באשר ליעד נסיעתם הסופי. עוד ציינו, כי לא אמרו למשיב שהם תושבי השטחים ואך ציינו שלא שילמו על הנסיעה.

לכל היוטר, קיימת אמירה של חמזה ממנה ניתן ללמד כי התחנה (אליה כוון באמירת היעד) והמחסום אינם רוחקים, אבל לא הוכח בשום שלב, כי המשיב היה מודע לנימן זה. מכל מקום, אין באמירות אלו, כדי לקבוע שהונחה תשתיית ראייתית נדרשת כדי הקביעה שהמשיב ידע, או היה עלו' לדעת כי מדובר בתושבי השטחים שהו בישראל שלא כדין.

ב. **ऐוסף העדים לרכב המשיב** - העדים והמשיב טענו כי אספם בשגב שלום. זו טענה המקובלת על המבוקשת. כאשר אלו פני הדברים, הרי שאין לבוא אל המשיב בטענה עת לא בירור זהות הנוסעים עימיו ברכב.

והרי ברי, כי אין מדובר באיסוף של נוסעים בצד מוסום או לגדר המפרידה בין שטח ישראל לרשויות הפלסטיניות. בנסיבות אלו, אין המצופה מנהג, המעללה לרכיבו נוסעים ומסיעם (במיוחד שלא הוכחה טענה כי עשה זאת בתשלום, אך גם אם זה היה המצב) לבדוק זהותם רק משום שדברים הם את השפה העברית.

אוכלוסית דובי השפה הערבית בישראל - שפה רשמית - היא עצומה ובמיוחד בשטח הגיאוגרפי בו בוצעה העבירה לכארורה. שיחה בין נסע לנאג בשפה זו, אינה נתון שאמור להקים חשד מיוחד, או להספיק כדי הקביעה שהיא על המשיב להבין או לדעת שעליו לבקש לברר זהות הנוסעים בטרם יסיעם. כל טענה אחרת בדבר סיוג נוסעים והחיש שלצידם בשל השפה הערבית בה מדברים, היא טענה מקוממת ככל שתיטען, גם אם במובלע, ואין לה מקום.

ג. **אמירת המשיב לשוטר שערו** - ראשית, יש להציג את שנאמר כבר מעלה, השוטר אטייס שרשם לכארורה את דברי הנהג - המשיב בטענת המבוקשת, לא רשם את שמו של המשיב בדוח הפעולה, וכן גם לא נרשם פרטי המשיב על ידי השוטר שהגיע לסיע לשוטר אטייס. מכל מקום, היה והמשיב אינם מכחיש את עצם הסעת העדים, הרי שאין בכך מתום בשלב זה. מכל מקום, אמירת המשיב לכארורה לשוטר, היא בבחינת עדות שמעוה שאין לה תימוכין בדברי המשיב עצמו בחקירותיו במשטרת. המשיב לא נחקר על אמירה זו במשטרת, וספק אם ניתן יהא להכשיר אמירה זו בבוא היום במסגרת ההליך הפלילי.

ד. **עוצמת הראות לכארורה** - המארג הראייתי הקים בתיק הינו מארג מוחלש ונוכח גרטת העדים לפיה לא ידע המשיב על זהותם, יעד נסיעתם, או היוותם תושבי שטחים.

האמור בדו"ח הפעולה של השוטר אטייס, אינו קביל ראייתית, וממילא, יש אפשרות ליתן לו פרשנות מקלה יותר, העולה כדי עמדת המשיב שם ידע על זהות נסעיו, הרי שזה היה לאחר שאלה הציגו את תעוזות הזהות הירוקות שלהם לשוטר.

לא הוצאה עדתו של העד הנוסף שהוא ברכב, והמבקשת ויתרה על הפניה לעדות זו, במהלך סיכומיה, לאחר שהערכיה כי לא תוכל להביאו לעדות בבית המשפט.

קיים מארג מוחלש זה, אינו נתון שבית המשפט יכול להטעם ממנו בנקודת זמן זו, גם שלכאורה מקובלת התפיסה, כי בחינת הראיות בצורה מודקצת, הינה מלאכת בית המשפט בהליך העיקרי. אין חולק כי ככל המקום המתאים לבירור שאלת קבילות ראייה הוא במסגרת ההליך העיקרי, ולא הליך המעצר שבו מתאפשרת בחינה לכואוריות בלבד של חומר הראיות (ראו למשל: בש"פ 4667/12 **אוזלאי נ' מדינת ישראל** (28.6.12); בש"פ 603/13 **מחמלי נ' מדינת ישראל** (25.1.13); ובש"פ 5966/15 **אמל אבו סאלח נ' מדינת ישראל** (6.10.15)).

מכל מקום, גם אם תתקבל הראייה הגלמית, דו"ח השוטר אטייס בשלמותו, הרי שאין ברשות בו כדי להציגו בצורה חד משמעית על המועד בו ידע המשיב כי מדובר בשוהים בלתי חוקים. ואשר בוחנים ראייה זו במלול הראיות הקיימות, יש לזכור כי צריכה להתבצע הערכה כבר בעת באשר למשקל ראיות אלו, באשר מחלישות הן את התשתית הראייתית הלאורית.

לענין הערכת הראיות בשלב זה, אפנה לבש"פ 7689/15 **מדינת ישראל נ' אבו צביה** (13.11.15) (פורסם במגרים), שם קבע בית המשפט העליון, כי יש חשיבות להכריע בקיום ראיות הלוקות בסתרות מהותיות או מחלישות התשתית הראייתית הלאורית, וכך שיש בהן כדי לפגוע בסיכוי הרשותה, כבר בשלב זה.

"**עם זאת, על בית המשפט להשכנע כי קיימות די ראיות לכואורה כדי להקים סיכוי סביר להרשעתו של הנאשם בעבירות המוחוסות לו. עוד נפסק כי אם מצא בית המשפט כי על פני הדברים הראיות לכואורה לוקאות בסתרות מהותיות המחלישות את סיכויי הרשותה, עליו ליתן לכך את המשקל הרاوي בהחלטת המעצר**" (בש"פ 5324/15 לוז נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.8.2015); בש"פ 1510/15 אבו עראר נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (11.3.2015); בש"פ 3383/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.2.2013); בש"פ 635/13 מגידיש נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.5.2010))."

מעון במלול ראיות המבקשת, הרי שנדרמה כי קיימות פרוכות ממשמעותיות בראיות לכואורה נגד המשיב ביחס לעבירות ההסעה של תושב זר השווה בישראל שלא כדין, זאת נוכח עדות העדים, והשווות תוכן עדות זו לזכר השוטר וגרסאות המשיב.

ה. עבירות הנהיגה בפסילה - אקדמי אומר כי גרסת המשיב לעניין זה, אינה גרסה הגיונית או כזו שניית לבסיס הגנתו עליה.

ניסוחה של ההוריה על הפסילה (כפי שניתנה בעניינו של המשיב בת.פ. 36247-16 [שלום רמלה] ביום 5.7.17 מנוסחת באופן הבא: "**אני מטילה על הנאשם 6 חודשי פסילה בפועל מלקלל או להחזיק רישיון נהיגה, הפסילה תכנס לתוקף מיום הפקדת הרישוי**", אינו מותיר ספק באשר לכוכנת בית המשפט בנסיבות השתתפה).

מכל מקום, גם לו סבר המשיב כי הפסילה אמורה להיכנס לתקופה במועד הפקדת רישיון הנהיגה שלו, הרי שבמועד בו נגה כאמור בנסיבות כתב האישום, ידע לפחות הפחות כי נposal רישיון הנהיגה שלו, והוא עלי להפקידו בבית המשפט.

כלומר סביר מאן דהוא, כי נאשם שהושת עליו עונש פסילה, יכול להניח ولو לרגע קטן, כי קיימת בעניינו ארכה של פסילת רישיון הנהיגה עד למועד בו יבחר להפקידו? תמורה הדבר בעניין.

המשיב ידע שעליו להפקיד את רישיון הנהיגה ולא עשה כן. די בכך כדי לקבוע שביצוע את עבירת הנהיגה בפסילה. לעניין זה מקובלות עלי עמדת המבקרת, עת הפניה לרע"פ 9237/99 **רונן מאיר נ' מדינת ישראל**.

מעבר לכל צורך, הריברי כי מילא החוק אומר דברו מפורשות: מקרים סעיפים 42(א) ו-42(ג)(1) בפקודת התעבורה [נוסח חדש] וכן תקנות 556(א) ו-557(א) בתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, עולה כי מי שבית-המשפט הטיל עליו תקופת פסילה, תחול הפסילה מיום מתן גזר הדין, וכי מי שנפסל מהחזיק רישיון חייב למסור את רישיונו לרשויות, ועד אשר יעשה כן, לא יוכל תקופת הפסילה שנגירה עליו. משכך, בנסיבות זו, קיימות ראיות מבוססות, מעבר לנדרש בשלב זה.

10. אין מסוכנות באמצעות חלופת מעצר - כאשר נותרנו עם ראיות מוחלשות ממשמעותם ביחס לעבירות הסעת השב"ח, וraiות מוצקות ביחס לעבירת הנהיגה בפסילה, עולה הצורך לבחון שחרור המשיב לחלופת מעצר שתוכל לאין מסוכנותו הלאכoriaית.

והריברי, כי ככל שקיימת תשתיית ראייתית מוחלשת יותר במקלה, יש צורך רב יותר לאזן נתון זה באמצעות חלופת מעצר ראייה. משכך, באיזו בין חומרת העבירה המיוחסת למשיב, העובדה כי הינו בעל עבר פלילי בתחום לרבות מאסר מוותנה בר הפעלה, וכן שילוב ביצוע עבירה זו לכואורה בעת שריצה עונש של מאסר בעבודות שירות, נהיגה בפסילה, לבין עצמת הראיות המופחתת נוכח האמור לעיל, יוביל האיזון המבוצע לכדי הוריה על שחרור המשיב למעצר בית.

עצמת הראיות המופחתת, תבוא לידי ביטוי בתנאי שחרור המשיב, וביתר שאת ברכיביה הכספיים של ההחלטה. סבירתי כי הערב והמפקח המוצע שהיעד בפני, יוכל לבצע מלאכתו נאמנה. מדובר באחיו של המשיב, שהבן הוצרך לשמור על המשיב במעצרו.

משכך, אני מורה על שחרור המשיב בתנאים הבאים:

א. מעצר בית מלא בבית אחיו בשכונה 9 בית 74 בחורה, בפיקוח צמוד והדוק של מר ابو אלקיים ת"ז 054-871-6848 בטל 204651459.

ב. המשיב והערב המפקח יחתמו כל אחד על Urboot בסך של 10,000 ₪.

ג. הפקדה כספית בסך של 5,000 ₪.

ד. שלילת רישיון הנהיגה של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. שלילת רישיון נהיגה זו תהא

במצטבר לכל שלילת רישון נהיגה אחרת הקיימת נגד הנאשם.

ה. התיאצבות לכל הליך משפטי בעניינו. הובחר למשיב כי הדיון הבא בעניינו קבוע ביום 16.10.2017 בשעה 13:30 בפני כב' הש' ד"ר יובל ליבדרו וכי לא יקבל זימון נוסף. המשפט מזוהה בחובתו להתייצב בלווית הערב לדין הנדחה.

זכות ערר כחוק.

תיק החקירה מושב לבקשתו.

ניתנה והודעה היום ט"ו אלול תשע"ז,

06/09/2017

אמיר דורון , שופט

הוקל��יגלמלול